

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2014/2

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave Jurisprudentiebulletin 2014 - 2

Zaaknummer: 13/2783/GA en 13/3761/GA Datum uitspraak: 11 februari 2014	Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel	A-dwangbehandeling. Directeur heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat klager lijdt aan psychiatrische stoornis die hem gevaar doet veroorzaken en waarvoor dwangbehandeling noodzakelijk is. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 50,=.	blz. 9
Zaaknummer: 13/1993/GA Datum uitspraak: 29 januari 2014	Post; Tegemoetkoming financieel	De wettelijke bescherming van geprivilegieerde post geldt ook indien deze post zich, na binnenkomst in de inrichting, in een geopende envelop in de cel van de gedetineerde bevindt. Controle van dergelijke enveloppen kan niet plaatsvinden buiten de aanwezigheid van de gedetineerde. Beroep klager gegrond, tegemoetkoming €5.	blz. 10
Zaaknummer: 13/2583/GA Datum uitspraak: 22 januari 2014	Dwangmedicatie; Ontvankelijkheid formeel	A-dwangbehandeling. Noodzakelijk dat na definitieve beslissing 72 uur in acht wordt genomen tot toepassing dwangmedicatie. Beroepsgeheim staat niet in de weg aan verstrekking uittreksel behandelplan. Drie verschillende personen moeten bij beslissing betrokken zijn: directeur, behandelend psychiater en onafhankelijk psychiater. Toepassing a-dwangbehandeling t.a.v. klager niet onredelijk en onbillijk. Beroep ongegrond.	blz. 11

Zaaknummer: 13/2864/GA Datum uitspraak: 13 januari 2014	Disciplinaire straffen aanleiding; Urineonderzoek	Bij gebreke van informatie over klagers THC/ kreatinine-ratio bij de eerste urinecontrole, waardoor niet op gebruikelijke manier kan worden vastgesteld of THC/ kreatinine-ratio voldoende is gedaald, had directeur moeten beslissen aan de hand van Drugsontmoedigingsbeleid. Daarin staat dat dalende THC-waarde, hetgeen bij klager het geval was, niet wordt gesanctioneerd. Beroep directeur ongegrond.	blz. 16
Zaaknummer: 14/0116/GV Datum uitspraak: 23 januari 2014	Verlof strafonderbreking	Afwijzing verzoek strafonderbreking voor bijwonen begrafenis overleden dochtertje op Aruba niet onredelijk nu o.a. sprake is van openstaande strafzaak, geen goedgekeurd verlofadres en onvoldoende binding met Nederland waardoor risico op niet terugkeren. Beroep ongegrond.	blz. 17
Zaaknummer: 13/4060/GV Datum uitspraak: 21 januari 2014	Verlof incidenteel	Kraambezoek na geboorte is mogelijk, tenzij verlof o.g.v. weigeringsgronden van de Regeling onwenselijk is. Of sprake is van medische complicaties o.g.v. art. 26, tweede lid, van de Regeling is alleen van belang t.a.v. termijn waarbinnen kraambezoek plaatsvindt. Beroep gegrond. Tegemoetkoming 25 euro.	blz. 18

Zaaknummer: 13/3459/TA en 13/3867/TA Datum uitspraak: 21 februari 2014	Ontvankelijkheid materieel; Geld of rekening-courant	a Beroepscommissie kan klager geen oplossing geven in beklagzaken waarin al eerder uitspraak is gedaan. b Maatschappelijk werkster niet verantwoordelijk voor ontstaan incassokosten en betaling daarvan door de bewindvoerder. Klager in beroep niet-ontvankelijk in klachten. Op brieven van klager dat hij alsnog oplossing wenst, zal niet meer worden gereageerd.	blz. 19
Zaaknummer: 13/3311/TA Datum uitspraak: 21 februari 2014	Dwangmedicatie	Voldoende aannemelijk dat klager lijdt aan psychotische stoornis die zonder behandeling gevaar voor hem oplevert en dat a-dwangbehandeling noodzakelijk is om dat gevaar af te wenden. Voldaan aan eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Beroep ongegrond.	blz. 21
Zaaknummer: 13/3161/TA Datum uitspraak: 17 februari 2014	Bezoek	Medewerker van Gevangenzorg behoort niet tot één van in art. 36, eerste lid, Bvt genoemde personen en instanties, maar dit bezoek had zonder begeleiding moeten plaatsvinden, zoals inrichting zelf ook aangeeft. Beroep hoofd inrichting ongegrond.	blz. 22

Zaaknummer: 13/2030/TA Datum uitspraak: 20 januari 2014	Voorwerpen op cel	Wijziging pc-beleid dient in huisregels te worden vastgelegd. Volgens toentertijd geldende huisregel was bezit pc in beginsel toegestaan, huisregel pas later aangepast. Beroep en beklag over uitvoer pc gegrond, tegemoetkoming € 5,=. Inrichting i.v.m. orde en veiligheid groot belang bij toepassing nieuw beleid. Opdracht nieuwe beslissing. Tussentijds geen teruggave pc.	blz. 23
Zaaknummer: 13/2608/TR Datum uitspraak: 29 januari 2014	Ministeriële machtiging; Verlof proefverlof	Ongeoorloofde afwezigheid, foutieve info en middelengebruik tijdens verlof. Intrekking machtiging niet onredelijk. Aanbeveling naar inrichting duidelijkheid te geven over reikwijdte van criterium "zwaarwegende persoonlijke omstandigheden" en of relevante behandelinhoudelijke argumenten daaronder vallen. Beroep ongegrond.	blz. 25
Zaaknummer: 14/0548/STA Datum uitspraak: 26 februari 2014	Dwangmedicatie	Vraag of a-dwangbehandeling uiterste redmiddel is, gelet op aan gegeven doel daarvan. Voorts is niet gebleken dat aan aantal andere voorwaarden wordt voldaan. Toewijzing verzoek i.a.v. uitspraak van de beroepscommissie die de zaak op de eerstvolgende zitting behandelt.	blz. 27

Zaaknummer: 14/0098/SJB Datum uitspraak: 22 januari 2014	Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime, gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay	Onderling verschillende opvattingen over noodzaak behandeling op LVB-groep. Uit stukken komt niet naar voren dat met overplaatsing niet kan worden gewacht totdat op het beroep is beslist. Toewijzing schorsingsverzoek tot beslissing op beroep.	blz. 28

Zaaknummer:

13/2783/GA en 13/3761/GA

Datum uitspraak:

11 februari 2014

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Brand, J.G.A. van den
Kooyman, dr. M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie Amsterdam Over-Amstel
(locatie Het Veer)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 46a, 46d

Samenvatting:

A-dwangbehandeling. Directeur heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat klager lijdt aan psychiatrische stoornis die hem gevaar doet veroorzaken en waarvoor dwangbehandeling noodzakelijk is. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt voorop dat in deze uitspraak enkel een oordeel zal worden gegeven over de definitieve beslissing van 28 augustus 2013, nu de raadsman (namens klager) ter zitting het beroep gericht tegen de voorgenomen beslissing van 21 augustus 2013 heeft ingetrokken.

In artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw is het volgende bepaald: "Buiten de situaties als bedoeld in artikel 32 kan, indien niet voldaan wordt aan de voorwaarden

van artikel 46c, onderdelen b en c, niettemin als uiterste middel geneeskundige behandeling plaatsvinden voor zover aannemelijk is dat zonder die geneeskundige behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen".

Ter zitting heeft de directeur naar voren gebracht dat de psychiaters (een deel van) de door klager ervaren geluidsoverlast hebben geduid als psychotische waarnemingen en dat klager, vanuit zijn psychiatrische stoornis, gevaar als bedoeld in artikel 46a, eerste lid, onder a en d, en tweede lid, onder a, van de Pbw veroorzaakt.

Ter beoordeling staat de vraag of de directeur voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat klager aan een psychiatrische stoornis leidt die hem gevaar als bedoeld in artikel 46a van de Pbw doet veroorzaken.

De beroepscommissie acht in het licht van wat klager en de directeur daarover hebben gezegd aannemelijk dat daadwerkelijk sprake is geweest van de door klager gestelde geluidsoverlast. Nu de directeur geen andere concrete omstandigheden naar voren heeft gebracht waaruit volgt dat klager gestoord is in zijn geestvermogens en dergelijke omstandigheden uit de rapporten van de geconsulteerde psychiaters ook niet volgen, is de beroepscommissie van oordeel dat de directeur onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat klager leidt aan een psychiatrische stoornis die hem gevaar als bedoeld in artikel 46a van de Pbw doet veroorzaken en waarvoor toepassing van een a-dwangbehandeling noodzakelijk is. Derhalve dient de bestreden beslissing als onredelijk en onbillijk te worden

aangemerkt.

De beroepscommissie zal het beroep derhalve gegrond verklaren. De beroepscommissie ziet, nu klager eenmalig onder dwang medicatie heeft ingenomen, aanleiding aan klager een tegemoetkoming toe te kennen. Zij bepaalt de hoogte van die tegemoetkoming op € 50,=.

Zaaknummer:

13/1993/GA

Datum uitspraak:

29 januari 2014

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Bunt, prof.dr. H.G. van de
Schagen, J.
Nauta, T. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Norgerhaven

Trefwoorden:

Post; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 36, 37

Samenvatting:

De wettelijke bescherming van geprivilegieerde post geldt ook indien deze post zich, na binnenkomst in de inrichting, in een geopende envelop in de cel van de gedetineerde bevindt. Controle van dergelijke enveloppen kan niet plaatsvinden buiten de aanwezigheid van de gedetineerde. Beroep klager gegrond, tegemoetkoming €5.

Rechtsoverwegingen:

Uitgangspunt is dat enveloppen, verzonden aan of afkomstig van personen of instanties als bedoeld in artikel 37, eerste en tweede lid, van de Pbw (de zogenaamde geprivilegieerden), slechts mogen worden geopend en gecontroleerd met het oog op de aanwezigheid van bijgesloten voorwerpen in het bijzijn van de gedetineerde. Dit laatste, blijktens de Memorie van Toelichting, teneinde te waarborgen dat deze controle zich niet uitstrekt tot de geschreven inhoud van de poststukken. De vraag die thans ter beoordeling voorligt, is of deze bescherming ook geldt in het geval dat de geopende envelop zich op de cel van de gedetineerde bevindt.

Naar het oordeel van de beroepscommissie dient deze vraag bevestigend te worden beantwoord. Immers, niet valt in te zien waarom de waarborg voor de bescherming van de inhoud van geprivilegieerde post die zich in een envelop bevindt, vervalt zodra de post na binnenkomst door de gedetineerde naar zijn cel is gebracht. De beroepscommissie wijst hierbij op het zwaarwegende belang van bescherming van de vrije en onbelemmerde communicatie tussen de advocaat en zijn cliënt. Deze zwaarwegendheid komt tot uitdrukking in de artikelen 38, zevende lid en 39, vierde lid, van de Pbw. Tevens is bij wet vastgelegd dat telefoongesprekken tussen gedetineerden en hun advocaat niet mogen worden opgenomen. Uit deze bepalingen komt duidelijk naar voren dat de communicatie tussen advocaat en gedetineerde, vertrouwelijk, beschermd en niet inzichtelijk voor derden behoort te zijn en te blijven. Dit is niet alleen van belang voor de individuele gedetineerde die zich veilig moet kunnen voelen in het voeren van correspondentie en het onderhouden van contacten met zijn vertrouwenspersoon. Het is tevens

van belang dat gedetineerden weten dat zij zich onbelemmerd kunnen wenden tot geprivilegieerde hulpverleners, omdat de vertrouwelijkheid van correspondentie en gesprekken goed is gewaarborgd. Binnen deze ratio past een analoge toepassing van de artikelen 36 en 37 van de Pbw ten aanzien van post die zich in een envelop in de cel van de gedetineerde bevindt. Indien dus in de cel van een gedetineerde een dergelijke envelop wordt aangetroffen, mag deze slechts in aanwezigheid van de gedetineerde doorzocht worden ter controle op contrabande.

Ten overvloede merkt de beroepscommissie nog op dat ten aanzien van alle brieven, evenals dagboeken, van gedetineerden geldt dat deze ter gelegenheid van een celinspectie niet mogen worden gelezen door de betrokken personeelsleden.

Gelet op het bovenstaande zal het beroep gegrond worden verklaard en wordt aan klager een tegemoetkoming van € 5,= toegekend.

Zaaknummer:

13/2583/GA

Datum uitspraak:

22 januari 2014

Beroepscommissie:

Bauduin, mr. F.G.

Kooyman, dr. M.

Rossem-Broos, mr. R.S.T. van

Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Pbw art. 46a, 46b, 46c, 46d, 46e, 66, 72 lid 3, 73 lid 4; Pm art. 21, 22, 22e; BW art. 7:464, 7:457

Samenvatting:

A-dwangbehandeling. Noodzakelijk dat na definitieve beslissing 72 uur in acht wordt genomen tot toepassing dwangmedicatie. Beroepsgeheim staat niet in de weg aan verstrekking uittreksel behandelplan. Drie verschillende personen moeten bij beslissing betrokken zijn: directeur, behandelend psychiater en onafhankelijk psychiater. Toepassing a-dwangbehandeling t.a.v. klager niet onredelijk en onbillijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De reikwijdte van het beroep
Op 2 augustus 2013 heeft de directeur van het PPC Amsterdam Over-Amstel beslist bij klager een dwangbehandeling, als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw toe te passen, omdat het gevaar dat de stoornis van zijn geestvermogens klager doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Daaraan voorafgaand heeft de directeur een voorgenomen beslissing, als bedoeld in artikel 22e, eerste lid, van de Penitentiaire maatregel (Pm), met deze strekking genomen. Op 2 augustus 2013 heeft klagers raadsman een beroepschrift alsmede een verzoek tot schorsing van de (definitieve) beslissing ingediend. Bij beslissing van 16 augustus 2013 (13/2582/SGA) heeft de voorzitter van de beroepscommissie klagers schorsingsverzoek afgewezen.

In artikel 46d van de Pbw is het volgende bepaald: "Buiten de situaties als bedoeld in artikel 32 kan, indien niet voldaan wordt aan de voorwaarden van artikel 46c, onderdelen

b en c, niettemin als uiterste middel geneeskundige behandeling plaatsvinden:
a. voor zover aannemelijk is dat zonder die geneeskundige behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen, of
b. indien de directeur daartoe een besluit heeft genomen en dit naar het oordeel van een arts volstrekt noodzakelijk is om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde binnen de inrichting doet veroorzaken, af te wenden.”

Ingevolge artikel 46e, eerste lid, van de Pbw vindt geneeskundige behandeling overeenkomstig artikel 46d, onder a, van de Pbw plaats na een schriftelijke beslissing van de directeur waarin wordt vermeld voor welke termijn zij geldt.

Op grond van artikel 22e, eerste lid, van de Penitentiaire maatregel (Pm) stelt de directeur de voorzitter van de commissie van toezicht, de raadsman van de gedetineerde, de curator en de mentor in kennis van een voorgenomen beslissing tot a-dwangbehandeling uiterlijk drie dagen voor het nemen van die beslissing. Zij worden in de gelegenheid gesteld bezwaren tegen de beslissing kenbaar te maken.

Artikel 72, derde lid, van de Pbw luidt als volgt: “Tegen de beslissing als bedoeld in het eerste lid van artikel 46e kan rechtstreeks beroep worden ingesteld bij de Raad.”

Klagers beroep is gericht tegen de definitieve beslissing van de directeur tot toepassing van a-dwangbehandeling, als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, in samenhang gezien met artikel 46e, eerste lid, van de Pbw. Tegen een dergelijke

beslissing staat op grond van artikel 72, derde lid, van de Pbw rechtstreeks beroep open.

Overigens overweegt de beroepscommissie het volgende. Tegen een voorgenomen beslissing, als bedoeld in artikel 22e, eerste lid, van de Pm staat op grond van artikel 72, derde lid, van de Pbw geen beroep open. In het verlengde hiervan ligt dat – voor zover dat gelet op de aard van een voornemen al mogelijk zou zijn – van een voorgenomen beslissing geen schorsing kan worden gevraagd. Immers, alleen in geval beroep open staat – en dat staat alleen open tegen een definitieve beslissing – , is, gelet op artikel 73, vierde lid, van de Pbw, de in artikel 66 van de Pbw voorziene mogelijkheid van schorsing van overeenkomstige toepassing.

Gelet hierop acht de beroepscommissie het noodzakelijk dat, in aanvulling op de met waarborgen omgeven voorbereidingsprocedure, bij de tenuitvoerlegging van een beslissing tot het toepassen van a-dwangbehandeling een periode van 72 uur in acht wordt genomen tussen het nemen van de definitieve beslissing tot dwangbehandeling door de directeur en de daadwerkelijke uitvoering van deze beslissing. Immers, indien de beslissing tot dwangbehandeling ex artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw, direct uitvoerbaar is, leidt dit ertoe dat feitelijk geen mogelijkheid bestaat om een rechtsmiddel aan te wenden tegen de beslissing tot dwangbehandeling voordat deze behandeling is gestart. Tevens sluit deze handelwijze aan bij de vanuit de Tweede Kamer geuite wens om een rechterlijke beoordeling mogelijk te maken die de rechterlijke toets vooraf zo dicht mogelijk nadert (Handelingen 2011-2012,

nr. 52, item 4, 9 februari 2012, Tweede Kamer).

Het behandelplan en het medisch beroepsgeheim

Uit artikel 46b, eerste lid, van de Pbw volgt dat in overleg met de gedetineerde die in verband met zijn geestelijke gezondheidstoestand verblijft in een PPC een behandelplan wordt vastgesteld. Geneeskundige behandeling, waaronder a-dwangbehandeling, kan, op grond van artikel 46c, aanhef en onder a, van de Pbw in samenhang bezien met artikel 46d van de Pbw, alleen plaatsvinden als hierin is voorzien in het behandelplan. Ingevolge artikel 21b van de Pm bevat het behandelplan in ieder geval de diagnose van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde en de therapeutische middelen die in verband hiermee worden toegepast. In geval er sprake is van een dwangbehandeling dan dient, op grond van artikel 22 van de Pm, ook in het behandelplan te worden opgenomen welke minder bezwarende middelen zijn aangewend ten einde het gevaar dat de stoornis kan veroorzaken af te wenden als ook de wijze waarop rekening is gehouden met de voorkeuren van de gedetineerde.

Voor de beoordeling van een beslissing van de directeur tot het opleggen van een dwangbehandeling acht de beroepscommissie het, gelet op de hiervoor genoemde artikelen, noodzakelijk kennis te nemen van (onderdelen van) het behandelplan.

Artikel 7:457, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW), dat op grond van artikel 7:464, eerste lid, van het BW van overeenkomstige toepassing is op de onderhavige situatie, luidt als volgt:

“Onverminderd het in artikel 448 lid 3, tweede volzin, bepaalde draagt de hulpverlener zorg, dat aan anderen dan de patiënt geen inlichtingen over de patiënt dan wel inzage in of afschrift van de bescheiden, bedoeld in artikel 454, worden verstrekt dan met toestemming van de patiënt. Indien verstrekking plaatsvindt, geschiedt deze slechts voor zover daardoor de persoonlijke levenssfeer van een ander niet wordt geschaad. De verstrekking kan geschieden zonder inachtneming van de beperkingen, bedoeld in de voorgaande volzinnen, indien het bij of krachtens de wet bepaalde daartoe verplicht.”

Verstrekking van de wettelijk voorgeschreven, hiervoor genoemde, onderdelen van het behandelplan aan de beroepscommissie in het kader van haar toetsing op grond van artikel 72, derde lid, van de Pbw is naar het oordeel van de beroepscommissie aan te merken als een wettelijke verplichting in de zin van artikel 7:457, eerste lid, derde volzin van het BW. De beroepscommissie is, gelet op het vorenstaande en in aanmerking nemende het medisch beroepsgeheim van de behandelaren, van oordeel dat het de directeur vrijstaat (onderdelen uit) het behandelplan aan de beroepscommissie te verstrekken. Hierbij dient de directeur wel af te wegen welke gegevens voor de beoordeling door de beroepscommissie noodzakelijk zijn. Gelet hierop heeft de beroepscommissie, teneinde verdere informatie te verkrijgen die noodzakelijk is voor een goede beoordeling, een uittreksel van het behandelplan van klager opgevraagd bij het PPC, met inachtneming van het ook in de medische wereld gebruikelijke “need-to-know-principe”.

Verklaringen van twee psychiaters

Vanwege het ingrijpende karakter van de dwangbehandeling is in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw bepaald dat de directeur, ten behoeve van zijn beslissing tot toepassing van dwangbehandeling, dient te overleggen een verklaring van de behandelend psychiater alsmede een verklaring van een psychiater die de gedetineerde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht maar niet bij diens behandeling betrokken was. Uit deze verklaringen dient te blijken dat de gedetineerde op wie de verklaring betrekking heeft, is gestoord in zijn geestvermogens en dat een geval als bedoeld in artikel 46d, onder a, van de Pbw zich voordoet.

De beroepscommissie stelt vast dat uit de Pbw en de toelichting daarop voortvloeit dat er ten minste drie verschillende personen betrokken dienen te zijn bij de beslissing tot toepassing van een a-dwangbehandeling, te weten de directeur van de inrichting, de behandelend psychiater en een psychiater die niet bij de behandeling van de betreffende gedetineerde betrokken is.

Uit de overgelegde stukken blijkt dat, alvorens de beslissing tot a-dwangbehandeling ten aanzien van klager is genomen, de directeur die de beslissing heeft genomen, [...], advies heeft ingewonnen bij [...], behandelend psychiater van klager en bij [...], niet-behandelend psychiater. De verklaringen van de twee psychiaters zijn door de directeur overgelegd.

Uit het vorenstaande maakt de beroepscommissie op dat is voldaan aan het bepaalde in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw. Eventuele klachten over de wijze waarop de psychiaters onderzoek hebben gedaan en tot hun oordeel zijn gekomen, kunnen niet in deze procedure worden

behandeld. Daarvoor bestaat een aparte procedure.

Stoornis van de geestvermogens, gevaar ex artikel 46a van de Pbw en causaal verband
Uit de overgelegde verklaringen van beide psychiaters blijkt het volgende. Klager heeft een ernstige psychiatrische stoornis en is manisch psychotisch gedecompenseerd. Vanuit zijn stoornis veroorzaakt klager gevaar. Er is sprake van gevaar als bedoeld in artikel 46a, eerste lid, onder d, van de Pbw (het gevaar dat de gedetineerde met hinderlijk gedrag agressie van anderen zal oproepen). Klager heeft een dreigende houding jegens medege-detineerden en kan zonder enige aanleiding overgaan tot het grof uitschelden van medege-detineerden. Klager zorgt voor forse geluidsoverlast op de afdeling, met name 's nachts. Het veroorzaken van geluidsoverlast komt voort uit het ziektebeeld. Het gevaar bestaat dat hij met dit gedrag agressie van anderen over zich afroept. Voorts is er sprake van gevaar als bedoeld in artikel 46a, derde lid, van de Pbw (gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen). Klager heeft vanuit zijn ziektebeeld seksueel-getinte fixaties op bepaalde personen, die potentieel gevaar opleveren voor de personen die in die fixatie zitten. Klager ontkent deze (seksueel-getinte) gedragingen en stelt dat de vrouwelijke personeelsleden zich aan hem opdringen. Ook heeft klager achterdochtige denkbeelden, die zijn gericht op het personeel en gevaar opleveren voor het personeel.

In het door de directeur overgelegde uittreksel van klagers behandelplan staat het volgende: "Patiënt is breedsprakig en spreekt op hoog volume waarmee hij zijn incoherente gedachtegang ongevraagd deelt met zijn omgeving (zowel personeel

als medepatiënten). De inhoud van zijn gedachten is achterdochtig en zelfs waanachtig; hij meent complotten te zien tegen hem en beschuldigt personeel van onheus gedrag. Een aantal personeelsleden zijn opgenomen in een seksuele waan. Zelf zegt hij te beschikken over bijzondere gaven zoals een zeer hoog IQ waardoor mensen het op hem gemunt hebben. In de media zou veelvuldig over hem gesproken worden. In het contact is hij prikkelbaar wat makkelijk kan overgaan in een bedreigende houding. Fysiek agressief is hij in het PPC-A vooralsnog niet geweest. Ook zonder gesprekspartners praat hij veel (op cel) wat auditieve hallucinaties doet vermoeden. Hij zorgt voor veel geluidsoverlast op de afdeling, ook 's nachts. [...] Sinds zijn opname leidt het gedrag van patiënt in toenemende mate tot onveilige situaties. Niet alleen nemen zijn prikkelbare stemming en dreigende houding toe, ook lijkt hij meer agressie van zijn omgeving (medepatiënten) over zich af te roepen. Op verschillende momenten heeft hij patiënten zonder aanleiding grof uitgescholden waarna personeel moest ingrijpen.”

Klagers raadsman heeft aangevoerd dat niet is gebleken dat klager is gediagnosticeerd met een psychiatrische stoornis volgens de DSM-IV-criteria.

In de verklaringen van de psychiaters wordt een uiteenzetting gegeven van het gedrag en de denkwijze van klager. Op basis daarvan zijn zij tot het oordeel gekomen dat klager een psychiatrische stoornis heeft en dat hij vanuit zijn stoornis handelt en daarmee gevaar veroorzaakt.

De beroepscommissie acht het, op basis van de overgelegde stukken en gelet op het vorenstaande, voldoende aannemelijk geworden dat klager leidt aan een

psychiatrische stoornis en dat klager, vanuit die stoornis, gevaar, als bedoeld in artikel 46a, eerste lid, onder d, en derde lid, van de Pbw, veroorzaakt. Overigens overweegt de beroepscommissie dat het niet noodzakelijk is dat een stoornis van de geestvermogens wordt omschreven in een DSM-IV-classificatie. Ook zonder een dergelijke classificatie kan het, op grond van de beschrijving van het gedrag, aannemelijk worden geacht dat er sprake is van een stoornis van de geestvermogens. De beroepscommissie verwijst hierbij naar de uitspraak van de Hoge Raad, d.d. 18 december 2012, LJN: BY5355.

Alternatieven

Uit de verklaringen van de psychiaters volgt dat klager een behandelbare stoornis heeft. Uit klagers psychiatrische voorgeschiedenis is gebleken dat klager beter functioneerde toen hij met medicatie werd behandeld (2009). Voorts blijkt uit die verklaringen dat gebruik van medicatie de enige manier is om de stoornis in remissie te brengen en het gevaar af te wenden.

In het uittreksel van het behandelplan staat het volgende: “Kortdurend separeren van de groep middels een time-out op zijn kamer of korte isolatieplaatsing zijn vooralsnog de meest effectieve interventies.” Voorts staat in het behandelplan: “Er zijn in een eerder stadium minder ingrijpende interventies ingezet zoals motivering om vrijwillig medicatie in te nemen en structurering aanbrenge om verandering in zijn gedrag teweeg te brengen.

Bovenstaande minder ingrijpende interventies hebben niet geleid tot het gewenste resultaat. Op dit moment is hierdoor geen mogelijkheid aanwezig voor vrijwillige behandeling aangezien patiënt zijn stoornis niet lijkt te erkennen en medicatie

weigert.”

Uit de overgelegde stukken volgt naar het oordeel van de beroepscommissie dat is getracht in samenspraak met klager en op andere dan gedwongen wijze te komen tot het beoogde doel. Dit heeft onvoldoende effect gehad. Daarmee is, gelet op de hiervoor omschreven stoornis, voldoende aannemelijk geworden dat er in redelijkheid geen alternatieven meer voorhanden zijn en dat het toepassen van een a-dwangbehandeling noodzakelijk is. Aannemelijk is geworden dat in het behandelplan is voorzien in de mogelijkheid tot het toepassen van een geneeskundige behandeling (onder dwang).

Conclusie

Gelet op het vorenstaande acht de beroepscommissie voldoende aannemelijk geworden dat klager een psychiatrische stoornis heeft, dat klager vanuit die stoornis gevaar, als bedoeld in artikel 46a, eerste lid, onder d, en derde lid, van de Pbw veroorzaakt en dat, zonder een geneeskundige behandeling, het gevaar dat de stoornis van zijn geestvermogens klager doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Tevens is het voor de beroepscommissie voldoende aannemelijk geworden dat de gekozen dwangbehandeling voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De beslissing van de directeur om bij klager een dwangbehandeling, als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw toe te passen kan derhalve niet worden aangemerkt als onredelijk en onbillijk. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

13/2864/GA

Datum uitspraak:

13 januari 2014

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Brand, J.G.A. van den Kooyman, dr. M. Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij Westlinge te Heerhugowaard

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding;
Urineonderzoek

Artikelen:

Pbw art. 50, 51

Samenvatting:

Bij gebreke van informatie over klagers THC/kreatinine-ratio bij de eerste urinecontrole, waardoor niet op gebruikelijke manier kan worden vastgesteld of THC/kreatinine-ratio voldoende is gedaald, had directeur moeten beslissen aan de hand van Drugsonthoedingsbeleid. Daarin staat dat dalende THC-waarde, hetgeen bij klager het geval was, niet wordt gesanctioneerd. Beroep directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Bij klager zijn op 4 juli 2013 en op 18 juli 2013 urinecontroles afgenomen. Bij de urinecontrole van 4 juli 2013 is een THC-waarde gemeten van >4000 ng/ml. Het laboratorium heeft klagers THC/kreatinine-ratio niet kunnen berekenen. Bij de urinecontrole van 18 juli 2013 is een THC-

waarde gemeten van 575 ng/ml en een THC/kreatinine-ratio van 60.6.

Naar het oordeel van de beroepscommissie biedt de in retrospectief berekende THC/kreatinine-ratio onvoldoende zekerheid om in de onderhavige beoordeling als uitgangspunt te worden betrokken. Nu anderszins niet is vastgesteld hoe hoog klagers THC/kreatinine-ratio bij de urinecontrole van 4 juli 2013 was, kan niet op de gebruikelijke manier worden vastgesteld of klagers THC/kreatinine-ratio in de periode tussen 4 juli 2013 en 18 juli 2013 voldoende is gedaald.

Bij gebreke van voldoende informatie over de THC/kreatinine-ratio diende de directeur te beslissen aan de hand van het bepaalde in het Drugsontmoedigingsbeleid. Daarin staat dat een dalende THC-waarde wordt beschouwd als niet-gebruik en niet wordt gesanctioneerd. Nu bij klager de THC-waarde is gedaald, is de beroepscommissie van oordeel dat de directeur in redelijkheid niet heeft kunnen beslissen klager een disciplinaire straf op te leggen.

Het beroep van de directeur zal derhalve ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagrechtster zal met wijziging van de gronden worden bevestigd.

Zaaknummer:

14/0116/GV

Datum uitspraak:

23 januari 2014

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.

Urbanus, mr. G.L.M.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting
art. 4, 5, 24, 34, 36

Samenvatting:

Afwijzing verzoek strafonderbreking voor bijwonen begrafenis overleden dochttertje op Aruba niet onredelijk nu o.a.sprake is van openstaande strafzaak, geen goedgekeurd verlofadres en onvoldoende binding met Nederland waardoor risico op niet terugkeren. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van drie jaar met aftrek, wegens poging tot doodslag. Aansluitend dient hij een vervangende hechtenis op grond van de Lex Mulder van in totaal 21 dagen te ondergaan. De einddatum van zijn detentie valt op of omstreeks 27 oktober 2014.

Op grond van artikel 34 van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling) kan strafonderbreking worden verleend wegens zodanig bijzondere omstandigheden in de persoonlijke sfeer, dat niet kan worden volstaan met een andere vorm van verlof. Op grond van artikel 36 juncto artikel 24 van de Regeling kan strafonderbreking worden verleend voor het bijwonen van een uitvaart van een kind. Op grond van artikel 5, eerste lid, tweede volzin, van de Regeling kan de Minister in bijzondere omstandigheden toestaan dat de gedetineerde aan wie strafonderbreking is verleend in het buitenland verblijft. In de toelichting op dit artikel staat dat te denken

valt aan gevallen waarin de levenspartner, een ouder of een kind van de gedetineerde overleden is.

Klager heeft verzocht om strafonderbreking voor twee of enkele weken om de begrafenis van zijn op 14 januari 2014 overleden driejarige dochtertje bij te wonen op Aruba. Daarnaast heeft hij behoefte aan een passende rouwperiode met zijn familie. De beroepscommissie overweegt dat evident is dat klager belang heeft bij strafonderbreking. In dit geval dient dan ook een afweging te worden gemaakt tussen enerzijds klagers belang om afscheid te kunnen nemen van zijn overleden dochtertje en anderzijds het belang van de samenleving bij een ongestoorde tenuitvoerlegging van de aan klager opgelegde vrijheidstraf. Hierbij is met name het risico dat klager na een strafonderbreking niet in de inrichting zal terugkeren van belang.

Naar het oordeel van de beroepscommissie is onvoldoende gebleken dat klager binding heeft met Nederland, nu hij niet is ingeschreven in de GBA en hij pas (weer) sinds april 2012 in Nederland verblijft. Verder is sprake van een openstaande strafzaak en is in het advies vrijheden vermeld dat klager gemaakte afspraken in de inrichting slecht nakomt. Hij is meerdere keren disciplinair gestraft in verband met positieve urinecontroles. Voorts is niet gebleken dat klager beschikt over een aanvaardbaar verlofadres. In het advies vrijheden is vermeld dat het verlofadres is geverifieerd, maar dat geen respons is ontvangen. De beroepscommissie acht, gelet op het voorgaande, voldoende omstandigheden aanwezig die het ernstige vermoeden rechtvaardigen dat klager na een strafonderbreking niet zal terugkeren. Nu bovendien uit de nadere inlichtingen

van de Staatssecretaris is gebleken dat voornoemd risico in dit geval niet kan worden ondervangen door tijdig afspraken te maken met de Arubaanse autoriteiten ten einde terugkeer van klager te faciliteren, is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing van de Staatssecretaris, gelet op de weigeringsgronden zoals bedoeld in artikel 4 onder a., d. en j. van de Regeling, niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Klager wijst op de nadelige gevolgen van de afwijzing voor zijn 'familylife' als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Dit recht is echter niet absoluut en vrijheidsbeneming kan tot een ingrijpende maar daarmee nog niet ongerechtvaardigde beperking daarvan leiden.

Zaaknummer:

13/4060/GV

Datum uitspraak:

21 januari 2014

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof incidenteel

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 4, 21, 26

Samenvatting:

Kraambezoek na geboorte is mogelijk, tenzij verlof o.g.v. weigeringsgronden van de Regeling onwenselijk is. Of sprake is van medische complicaties o.g.v. art.

26, tweede lid, van de Regeling is alleen van belang t.a.v. termijn waarbinnen kraambezoek plaatsvindt. Beroep gegrond. Tegemoetkoming 25 euro.

Rechtsoverwegingen:

Klager onderging een gevangenisstraf van twee jaar en tien maanden, met aftrek, en een gevangenisstraf van twaalf maanden, met aftrek, wegens overtreding van de Opiumwet. Thans ondergaat hij 1050 dagen subsidiaire hechtenis in verband met de ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel. Tevens dient hij 343 dagen gevangenisstraf te ondergaan in verband met uitstel/afstel van de voorwaardelijke invrijheidstelling. De einddatum van zijn detentie is thans gesteld op 23 december 2016.

Krachtens artikel 21 van de Regeling kan incidenteel verlof worden verleend voor het bijwonen van gebeurtenissen in de persoonlijke sfeer van de gedetineerde, waarbij zijn aanwezigheid noodzakelijk is. Incidenteel verlof kan indien nodig onder begeleiding of bewaking plaatsvinden. Op grond van het eerste lid van artikel 26 van de Regeling kan incidenteel verlof worden verleend voor een kraambezoek aan de levenspartner van de gedetineerde en het pasgeboren kind. Op grond van het tweede lid van dat artikel vindt het kraambezoek, behoudens medische complicaties, binnen 14 dagen na de bevalling plaats.

Klager heeft verzocht om incidenteel verlof voor een kraambezoek aan zijn partner en hun pasgeboren kind. De Staatssecretaris voert als grond voor de afwijzing van dit verzoek aan het feit dat niet gebleken is dat medische complicaties zijn opgetreden tijdens de geboorte en dat klagers partner en het kind klager in de inrichting

kunnen bezoeken. Dit neemt niet weg dat voornoemd artikel 26 van de Regeling de gedetineerde de mogelijkheid biedt voor het afleggen van een kraambezoek. Verlof kort na de geboorte is derhalve mogelijk tenzij op de in artikel 4 van de Regeling genoemde gronden dit verlof onwenselijk is. De vraag of sprake is van medische complicaties is gelet op het tweede lid van artikel 26 van de Regeling enkel van belang in verband met de termijn waarbinnen het verlof plaatsvindt. De beroepscommissie is dan ook van oordeel dat de beslissing van de Staatssecretaris als onredelijk en onbillijk moet worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. De beroepscommissie zal, gelet op het tijdsverloop sinds de geboorte, de Staatssecretaris niet opdragen een nieuwe beslissing te nemen. Nu de gevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden, zal de beroepscommissie aan klager een tegemoetkoming toekennen van € 25,=.

Zaaknummer:

13/3459/TA en 13/3867/TA

Datum uitspraak:

21 februari 2014

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.

Bos, drs. W.A.Th.

Daniel MPM, drs. M.R.

Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij FPC De Kijvelanden te Poortugaal

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Geld of rekening-courant

Artikelen:

Bvt art. 56

Samenvatting:

a Beroepscommissie kan klager geen oplossing geven in beklagzaken waarin al eerder uitspraak is gedaan.

b Maatschappelijk werkster niet verantwoordelijk voor ontstaan incassokosten en betaling daarvan door de bewindvoerder. Klager in beroep niet-ontvankelijk in klachten. Op brieven van klager dat hij alsnog oplossing wenst, zal niet meer worden gereageerd.

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 56 Bvt kan uitsluitend beklag worden ingediend tegen in dat artikel genoemde beslissingen van het hoofd van de inrichting jegens een verpleegde.

De beklagrechter heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in het beklag onder a op de grond dat het beklag onvoldoende nauwkeurig is omschreven. De beroepscommissie is van oordeel dat, waar klager zich in zijn klaagschrift beklagt over het zonder zijn toestemming 'grasduinen' in zijn eigendom, over vermissingen en over het buiten het boekje gaan van de staf, er voldoende aanleiding bestond om klager in eerste aanleg schriftelijk of ter zitting om verduidelijking van zijn klachten te vragen teneinde daarop een inhoudelijke beslissing te kunnen nemen.

Nu de beklagrechter dat niet heeft gedaan, zal de beroepscommissie de uitspraak van de beklagrechter vernietigen en doen wat de beklagrechter had behoren te doen.

In beroep heeft klager, mede onder verwijzing naar uitspraak 13/2279/TA van de beroepscommissie, duidelijk aangegeven waar het hem om gaat: zaken die niet zijn opgelost en alsnog opgelost moeten worden, zoals het geen vergoeding krijgen voor onkosten die klager destijds bij terugkeer in de inrichting vanuit een zelfstandige woning heeft moeten maken, het zonder zijn toestemming voeren van een rechtszaak over zijn woningen en het verrichten van betalingen aan derden door klagers bewindvoerder. Hij heeft ook verwezen naar andere beroepszaken.

Vast staat dat de beklagrechter deze klachten eerder heeft behandeld en klager daarin niet-ontvankelijk heeft verklaard. In beroep 13/2279/TA en andere beroepszaken heeft de beroepscommissie die beslissing van de beklagrechter bevestigd.

Nu klager in het onderhavige beklag en beroep opnieuw deze klachten heeft ingediend, kan klager daarin niet worden ontvangen, omdat hij dezelfde klachten waarop al in hoogste instantie is beslist niet meermalen kan voorleggen. De voorzitter van de beroepscommissie heeft klager ter zitting verscheidene keren geprobeerd uit te leggen dat de beklag- en beroepscommissie op grond van het beperkte beklagrecht van de Bvt - waaronder alleen tegen een beperkt aantal beslissingen van het hoofd van de inrichting jegens klager beklag openstaat - geen oplossing voor deze klachten kunnen bieden en dat het daarom geen zin heeft deze klachten steeds weer opnieuw voor te leggen. De voorzitter van de beroepscommissie heeft eveneens uitgelegd dat het geen zin heeft uitspraken van de beroepscommissie in dit soort zaken naar de Raad terug te sturen met de opmerking dat klager alsnog een oplossing wenst. Op dergelijke brieven zal in het vervolg dan ook niet meer worden gereageerd, zo heeft de

voorzitter aan klager voorgehouden.

Met betrekking tot het beklag onder b. staat vast dat klager, hoewel hij in de veronderstelling was dat hij juist had gehandeld, op foutieve wijze kosten voor de verlenging van zijn NS-abonnement heeft willen voldoen. Als gevolg daarvan zijn hem € 40,= aan incassokosten opgelegd, die na uitleg door de maatschappelijk werkster aan klagers bewindvoerder door laatstgenoemde zijn betaald om verdere kosten voor klager te voorkomen. Na uitleg van klager aan de NS zijn hem de incassokosten kwijtgescholden en is het bedrag van € 40,= teruggestort.

Naar het oordeel van de beroepscommissie kan de maatschappelijk werkster van de inrichting niet verantwoordelijk worden gehouden voor het totstandkomen van de incassokosten en de beslissing van de bewindvoerder om die kosten te betalen. De omstandigheid dat de maatschappelijk werkster in klagers belang de bewindvoerder heeft verzocht de incassokosten te voldoen om verdere schade voor klager te beperken, kan niet tot een ander oordeel leiden. Klager kan om die reden niet in het beklag onder b worden ontvangen.

De beroepscommissie herhaalt, zoals hierboven aangegeven, dat van haar kant geen reactie zal volgen als klager deze uitspraak terugstuurt met de opmerking dat hij alsnog een oplossing wenst. De beroepscommissie kan krachtens de Bvt klager immers niet de door hem gewenste oplossing bieden.

Zaaknummer:

13/3311/TA

Datum uitspraak:

21 februari 2014

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Bos, drs. W.A.Th.
Daniel MPM, drs. M.R.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij het FPC
Oostvaarderskliniek te Almere

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Bvt art. 16b onder a

Samenvatting:

Voldoende aannemelijk dat klager lijdt aan psychotische stoornis die zonder behandeling gevaar voor hem oplevert en dat a-dwangbehandeling noodzakelijk is om dat gevaar af te wenden. Voldaan aan eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 16c in verbinding met artikel 16b, onder a, Bvt kan het hoofd van de inrichting beslissen tot het toepassen van een zogenoemde a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat zonder die behandeling het gevaar, dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde doet veroorzaken, niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen.

Uit de stukken en het behandelde ter zitting komt het volgende naar voren.

Klager verblijft volgens de inrichting sinds 2005 in de tbs. Er is sprake van een al jaren durende, onbehandelde

psychotische stoornis. Deze stoornis kan alleen effectief worden behandeld met antipsychotische medicatie, bij voorkeur Olanzapine in verband met door klagers familie gemelde bijwerkingen van een ander door de inrichting effectief geachte medicatie (Haloperidol). Het psychotische toestandbeeld van verzoeker maakt behandeling zonder medicatie onmogelijk. Zonder medicatie zal klager lang verpleegd moeten blijven en mogelijk in de longstay belanden. Klager heeft bij herhaling geweigerd vrijwillig medicatie in te nemen. Herhaalde pogingen hem hiertoe te motiveren zijn mislukt. De a-dwangbehandeling is in klagers behandelingsplan opgenomen en wordt sinds 15 oktober 2013 toegepast.

Volgens de behandelend arts van klager (H.) en de behandelend psychiater van klager (A.) stagneert klagers behandeling al jaren door klagers pertinente weigering om medicatie te gebruiken, lopen pogingen om toe te werken naar een FPA vast op de eis van medicatiegebruik en zal zonder medicatie de voorheen bestaande uitzichtloze situatie voortduren waarbij klager zal afstevenen op een, onwenselijk te achten, longstayverblijf. Antipsychotische medicatie is volgens deze deskundigen doelmatig, omdat dit het enige daadwerkelijk effectieve middel is bij bestrijding van de onderhavige psychose. Verder is antipsychotische medicatie proportioneel om resocialisatie haalbaar te maken; omdat er geen minder aangrijpend alternatief is voldoet toediening aan de eis van subsidiariteit. Deze artsen hebben een second opinion gevraagd aan psychiater de B. die niet bij klagers behandeling betrokken is. Volgens deze psychiater zal zonder medicatie de huidige toestand blijven bestaan en de

behandeling zich eindeloos voortslepen.

In het licht van het vorenstaande is voldoende aannemelijk dat klager lijdt aan een psychotische stoornis die zonder behandeling gevaar voor hem oplevert en dat een a-dwangbehandeling noodzakelijk is om dat gevaar af te wenden. Tevens is voldoende aannemelijk dat de beslissing van het hoofd van de inrichting tot het toepassen van een a-dwangbehandeling bij klager aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid voldoet. De enkele omstandigheid dat klager de noodzaak van medicamenteuze behandeling niet ziet kan daaraan niet afdoen.

Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

13/3161/TA

Datum uitspraak:

17 februari 2014

Beroepscommissie:

Bakker, mr.dr.s. F.A.M.

Maanicus, mr. R.M.

Wouda, drs. J.E.

Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC 2landen te Utrecht

Trefwoorden:

Bezoek

Artikelen:

Bvt art. 36 lid 1, 37 lid 7; Regeling inzake de toelating van niet-justitiegebonden organisaties tot penitentaire inrichtingen

Samenvatting:

Medewerker van Gevangenzorg behoort niet tot één van in art. 36, eerste lid, Bvt genoemde personen en instanties, maar dit bezoek had zonder begeleiding moeten plaatsvinden, zoals inrichting zelf ook aangeeft. Beroep hoofd inrichting ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft in FPC 2landen ruim tweeënhalf jaar bezoek ontvangen van een vaste bezoeker van Gevangenzorg en dit is altijd goed verlopen. Klager verblijft inmiddels in FPC De Kijvelanden en ook daar zijn geen problemen met de bezoeker van Gevangenzorg.

Op 22 juli 2013 is klager medegedeeld dat het bezoek van een familielid van klager onder toezicht zal plaatsvinden. Klager heeft vervolgens beklag ingediend omdat ook het bezoek van Gevangenzorg onder toezicht moest plaatsvinden.

De beklagcommissie heeft vastgesteld dat de instantie Gevangenzorg Nederland één van de door de Minister van Justitie benoemde geprivilegieerde instanties is, die zich vrijelijk met de verpleegde mag onderhouden, behoudens ingeval van de verpleegde een ernstig gevaar uitgaat voor de veiligheid van de bezoeker. De beklagcommissie is van oordeel dat nu dit niet het geval was dit bezoek onbegeleid had moeten plaatsvinden en heeft het beklag gegrond verklaard.

Uit de aanhef van de Regeling inzake de toelating van niet-justitiegebonden organisaties tot penitentiaire inrichtingen (de Regeling) blijkt dat deze Regeling een nadere regeling is van het bepaalde in artikel 38, eerste lid, en artikel 39, derde lid, van de Penitentiaire Beginselenwet. Er is

geen nadere regelgeving die deze Regeling ook van toepassing verklaart in de tbs-inrichtingen.

Ten aanzien van geprivilegieerd bezoek overweegt de beroepscommissie het volgende.

De beroepscommissie stelt vast dat de medewerker van Gevangenzorg niet behoort tot één van de in artikel 36, eerste lid, Bvt genoemde personen of instanties, van wie klager op grond van artikel 37, zevende lid, Bvt, bezoek mag ontvangen. De medewerker van Gevangenzorg is geen reclasseringswerker of rechtsbijstandverlener en hij dient daarom voor de beoordeling van het beroep gelijkgesteld te worden met ieder andere bezoeker.

De inrichting heeft aangevoerd dat door miscommunicatie klagers afdeling had begrepen, dat elk bezoek onder toezicht diende plaats te vinden. Het maatschappelijk werk van de inrichting heeft later contact opgenomen met de bezoekvrijwilliger van Gevangenzorg en medegedeeld dat hij volgens de normale bezoekenregeling op bezoek kon komen.

De beroepscommissie is van oordeel dat het bezoek van Gevangenzorg, zoals de inrichting ook aangeeft, zonder begeleiding had moeten plaatsvinden en zij zal het beroep ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

13/2030/TA

Datum uitspraak:

20 januari 2014

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van

Bos, drs. W.A.Th.
Verbunt, mr. R.P.G.L.M.
Gemert, mr. H.S. van (secre.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Rooyse Wissel te Venray

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel

Artikelen:

Bvt art. 7, 44, 56; Model huisregels justitiële TBS-inrichtingen art. 4.3; Huisregels 5.2 en bijlage I onder 1m

Samenvatting:

Wijziging pc-beleid dient in huisregels te worden vastgelegd. Volgens toentertijd geldende huisregel was bezit pc in beginsel toegestaan, huisregel pas later aangepast. Beroep en beklag over uitvoer pc gegrond, tegemoetkoming € 5,=. Inrichting i.v.m. orde en veiligheid groot belang bij toepassing nieuw beleid. Opdracht nieuwe beslissing. Tussentijds geen teruggave pc.

Rechtsoverwegingen:

Met betrekking tot de klacht onder a. overweegt de beroepscommissie dat wijziging van beleid geen beslissing betreft in de zin van artikel 56 van de Bvt en dat hetgeen in beroep is aangevoerd niet tot een andere beslissing kan leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

Met betrekking tot de klacht onder b. overweegt de beroepscommissie het volgende. Uit artikel 44, tweede lid, Bvt volgt dat in de huisregels kan worden bepaald dat het bezit van bepaalde soorten voorwerpen binnen de inrichting of een bepaalde afdeling verboden is indien dit

bezit een gevaar kan opleveren voor de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de verpleegde voor de veiligheid van anderen dan de verpleegde of de algemene veiligheid van personen of goederen en/of de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting, dan wel voor zover dit zich niet verdraagt met de aansprakelijkheid van het hoofd van de inrichting voor de voorwerpen.

Artikel 7, eerste lid, Bvt bepaalt dat het hoofd van de inrichting in aanvulling op de bij of krachtens de wet gestelde regels en met inachtneming van het dienaangaande door de Minister vast te stellen model en door deze te geven aanwijzingen, huisregels voor de inrichting of een of meer afdelingen daarvan vaststelt.

Artikel 4.3 van het Model huisregels justitiële TBS-inrichtingen houdt in dat in de huisregels regels worden gesteld over het verbod op het bezit van bepaalde soorten voorwerpen binnen de inrichting of een bepaalde afdeling.

Volgens artikel 5.2 onder 5 van de op 13 maart 2013 in de inrichting geldende huisregels is het bezit van computer- en aanverwante apparatuur in beginsel toegestaan tenzij het behandelplan anders bepaalt. In bijlage 1 bij die huisregels is daarentegen onder 1m vermeld dat het bezit van audiovisuele en computerapparatuur op de eigen kamer niet is toegestaan tenzij uitdrukkelijk toegestaan. In het schrijven van het hoofd van de inrichting van 19 februari 2013 aan de verpleegden is aangekondigd dat het geldende beleid rond computers en gegevensdragers zou worden herzien en dat verpleegden vanaf 13 maart 2013 geen computer en eigen gegevensdragers meer op hun kamer

mochten hebben.

De beroepscommissie is van oordeel dat uit artikel 44, tweede lid, Bvt en artikel 4.3 van het Model huisregels justitiële TBS-inrichtingen de verplichting volgt een wijziging van het inrichtingsbeleid ten aanzien van het bezit van al dan niet toegestane voorwerpen in de inrichting in de huisregels vast te leggen. Nu de op 13 maart 2013 geldende huisregel 5.2 onder 5 bepaalde dat het bezit van computer- en aanverwante apparatuur in beginsel was toegestaan, tenzij het behandelplan anders bepaalt - waarvan ten deze niet is gebleken - en de huisregels pas in mei 2013 op dit punt zijn aangepast aan het aangekondigde nieuwe beleid, kan de beslissing van de kliniek naar het oordeel van de beroepscommissie niet worden gebaseerd op de brief van het hoofd van de inrichting van 19 februari 2013. Dat in de toenmalige bijlage 1 bij de huisregels onder 1m een van artikel 5.2 onder 5 van de huisregels afwijkende bepaling is opgenomen, doet daar niet af.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het beroep gegrond is en de bestreden uitspraak moet worden vernietigd met grondverklaring van het beklag. Aan klager zal een tegemoetkoming van € 5,= worden toegekend.

Omtrent de verdere rechtsgevolgen overweegt de beroepscommissie dat moet worden onderkend dat de kliniek groot belang heeft bij toepassing van het gewijzigde beleid - dat inmiddels in de huisregels is vastgelegd - inzake het bezit van computers en vergelijkbare apparatuur vanwege de ondervonden problemen bij de controlebaarheid daarvan. Het is onmiskenbaar dat daarbij de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting

in geding is. De omstandigheid dat op de pc van klager geen contrabande is aangetroffen, kan daaraan niet afdoen, terwijl aan de belangen van klager bij het gebruik van computerapparatuur voldoende tegemoet wordt gekomen door de alternatieven die de kliniek heeft gecreëerd. De spoedige sluiting van de locatie Maastricht verklaart toereikend waarom de kliniek ervan heeft afgezien ook daar het beleid te wijzigen, terwijl de afdeling Pharos, gelet op de bestemming daarvan en het feit dat die afdeling niet gebouwend is verbonden met de rest van de kliniek, meebrengt dat de kliniek kon beslissen daar niet het algemene beleid van toepassing te doen zijn.

Het voorgaande leidt ertoe dat aan het hoofd van de inrichting zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen binnen een maand na ontvangst van de uitspraak van de beroepscommissie. Tussentijds hoeft de pc niet aan klager te worden teruggegeven.

Zaaknummer:

13/2608/TR

Datum uitspraak:

29 januari 2014

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Dekken, drs. B. van
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Trefwoorden:

Ministeriele machtiging; Verlof proefverlof

Artikelen:

Bvt art. 50 lid 3; Rvt art. 53, lid 3;

Verlofregeling TBS art. 17 lid 4

Samenvatting:

Ongeoorloofde afwezigheid, foutieve info en middelengebruik tijdens verlof. Intrekking machtiging niet onredelijk. Aanbeveling naar inrichting duidelijkheid te geven over reikwijdte van criterium "zwaarwegende persoonlijke omstandigheden" en of relevante behandelinhoudelijke argumenten daaronder vallen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Namens klager is verzocht [...] forensisch netwerkbegeleider en verlofbegeleider van klager als deskundige ter zitting te horen. De beroepscommissie acht zich echter voldoende voorgelicht door de inhoud van de stukken en hetgeen tijdens de mondelinge behandeling naar voren is gebracht. Het verzoek [...] te horen wordt daarom afgewezen.

Op grond van artikel 53, derde lid, Rvt kan de Staatssecretaris een verlofmachtiging bij overtreding van de verlofvoorwaarden intrekken.

Krachtens artikel 17, vierde lid, Verlofregeling TBS (Stcrt. 2010, nr. 21597, 31 december 2010) wordt, ingeval van intrekking van de machtiging transmuraal verlof naar aanleiding van ongeoorloofde afwezigheid korter dan 24 uur, gedurende tenminste één jaar geen nieuwe verlofmachtiging verleend, tenzij zwaarwegende persoonlijke omstandigheden zich daartegen verzetten.

In beroep is uitsluitend de beslissing van de Staatssecretaris tot intrekking van klagers verlofmachtiging wegens overtreding van verlofvoorwaarden door klager aan de orde en niet tevens de vraag of sprake is van zwaarwegende persoonlijke omstandigheden

zoals bedoeld in artikel 17, vierde lid, Verlofregeling TBS.

De beroepscommissie dient op grond van artikel 69, vijfde lid, Bvt in verbinding met artikel 66, tweede lid, Bvt in beroep te beoordelen of deze beslissing in strijd is met de wet dan wel onredelijk of onbillijk is. Daarbij moet naar haar oordeel de ernst van de overtreding van de verlofvoorwaarden (nog) zorgvuldiger dan voorheen worden afgewogen tegen het belang van klager bij voortzetting van het verlof, dat in verband met de verstrekkende consequentie dat (tenminste) een jaar lang geen verlofmachtiging wordt verleend, door de intrekkingbeslissing onmogelijk wordt gemaakt. Daarbij geldt dat ook de samenleving belang heeft bij het niet verstoren van een (op zichzelf) goed lopende resocialisatie.

Vaststaat dat klager van vrijdag 1 tot zaterdag 2 maart 2013 ongeoorloofd afwezig is geweest. Klager heeft de Van der Hoevenkliniek foutief in strijd met de waarheid medegedeeld dat hij die bewuste vrijdagmiddag bij zijn zus in [...] aangekomen was. Voorts was klager lange tijd telefonisch niet bereikbaar en heeft hij speed gebruikt. Op 2 maart 2013 heeft klager de Van der Hoevenkliniek laten weten dat hij zou terugkeren naar de inrichting. De politie was inmiddels op de hoogte gesteld van klagers onttrekking en klager is op 2 maart 2013 in [...] aangehouden en door de politie teruggebracht naar de Van der Hoevenkliniek. Uit een afgenomen blaastest bleek dat klager alcohol had gedronken. Gelet hierop kan de beslissing tot intrekking van de machtiging tot het verlenen van transmuraal verlof, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden

verklaard.

Ten overvloede overweegt de beroepscommissie het volgende. Ter zitting is gebleken dat de Staatssecretaris nog nooit een verzoek tot hervatting van het verlof binnen één jaar na intrekking van de machtiging op grond van zwaarwegende persoonlijke omstandigheden heeft ingewilligd. Mede om die reden is onduidelijk wat onder "zwaarwegende persoonlijke omstandigheden" als bedoeld in artikel 17, vierde lid, Verlofregeling TBS moet worden verstaan. Naar het oordeel van de beroepscommissie verdient het aanbeveling dat de Staatssecretaris opheldering verschafft over de reikwijdte van dat criterium, in het bijzonder voor wat betreft de vraag of relevante behandelinhoudelijke argumenten toereikend kunnen zijn om te voldoen aan dat criterium of dat tevens andere, en zo ja welke, argumenten door de kliniek naar voren moeten worden gebracht.

Zaaknummer:

14/0548/STA

Datum uitspraak:

26 februari 2014

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Bvt art. 16b onder a

Samenvatting:

Vraag of a-dwangbehandeling uiterste redmiddel is, gelet op aan gegeven doel daarvan. Voorts is niet gebleken dat aan aantal andere voorwaarden wordt voldaan. Toewijzing verzoek i.a.v. uitspraak van de beroepscommissie die de zaak op de eerstvolgende zitting behandelt.

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van een beslissing van het hoofd van de inrichting slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing tot toediening van dwangmedicatie als bedoeld in artikel 16b, onder a, van de Bvt zodanig onredelijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van die beslissing van het hoofd van de inrichting.

Uit de inlichtingen van het hoofd van de inrichting komt naar voren dat de beslissing tot toediening van dwangmedicatie noodzakelijk is om een toekomstige overplaatsing naar een longcare voorziening een goede kans van slagen te geven en niet zo zeer noodzakelijk in de huidige behandelsetting. Vraag is of sprake is van een uiterst middel als beschreven in artikel 16b van de Bvt. Voorts is niet gebleken dat aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 16c onder 2 van de Bvt is voldaan. De voorzitter acht het van groot belang dat de beroepscommissie zo spoedig mogelijk ten gronde het beroep beoordeelt. Onder deze omstandigheden dient het verzoek om schorsing te worden toegewezen. De tenuitvoerlegging van de beslissing van het hoofd van de inrichting zal derhalve worden geschorst, in afwachting van de uitspraak van de beroepscommissie. Het beroep

zal op de eerstvolgende zitting van de beroepscommissie op 11 maart 2014 om 13.15 uur worden behandeld.

Zaaknummer:

14/0098/SJB

Datum uitspraak:

22 januari 2014

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Lispet, mr. I. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime, gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Bjj art. 78 jo 71

Samenvatting:

Onderling verschillende opvattingen over noodzaak behandeling op LVB-groep. Uit stukken komt niet naar voren dat met overplaatsing niet kan worden gewacht totdat op het beroep is beslist. Toewijzing schorsingsverzoek tot beslissing op beroep.

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van een verzoek om schorsing van een beslissing van de selectiefunctionaris slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing van de selectiefunctionaris zodanig onredelijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de beslissing van de selectiefunctionaris.

Naar het oordeel van de voorzitter is dat het geval. Hiertoe wordt het volgende overwogen.

Niet betwist wordt dat verzoeker op LVB-niveau functioneert. Verzoeker verblijft sinds 27 juli 2011 op een LVB-groep binnen de j.j.i. Het Poortje. Volgens die inrichting zou de behandeling van verzoeker daar – ondanks het feit dat die inrichting vanaf 1 januari 2014 niet langer de bestemming van landelijke LVB heeft – kunnen worden voortgezet. JJI Rentray, die thans als enige JJI nog een LVB bestemming heeft, heeft uiteengezet dat verblijf van verzoeker op de LVB groep aldaar in het kader van zijn behandeling noodzakelijk is. In het kader van de verzochte schorsing kan een integraal onderzoek naar de (on)juistheid van deze onderling verschillende opvattingen niet worden gedaan. Daarvoor is een behandeling van de hoofdzaak aangewezen. Indien echter vooraf al tot overplaatsing zou worden overgegaan wordt daarmee in feite al (in zekere zin) een voorschot genomen op die beslissing in de hoofdzaak. Uit de stukken komt niet naar voren dat en waarom met de overplaatsing niet gewacht kan worden tot dat een behandeling op zitting van het beroepschrift heeft plaatsgevonden en daarop door de beroepscommissie ten gronde is beslist. Juist door tot die zitting en uitspraak de status quo te handhaven wordt op geen enkele wijze vooruitgelopen op de beslissing in hoofdzaak.

Het verzoek zal dan ook als na te melden worden toegewezen.